

РЕШЕНИЕ

№ 1173

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11566** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/ вр. чл.144, ал.2 и чл.197, ал.2 от същия кодекс.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], против Решение № ПИ-370/17.09-.2019г. на директора на ТД на НАП- С., като се иска отмяната на решението.

Жалбоподателят претендира, че незаконосъобразно е отказано да бъде вдигнат запора върху лек автомобил марка Ауди, модел S8, рег. [рег.номер на МПС] , тъй като е придобило собствеността върху автомобила с писмен договор с нотариална заверка на подписите от [фирма], а доставката била призната за реална с Решение № 1126/27.06.2019г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, постановено по повод жалба на последното дружество срещу Ревизионен акт № Р-22221018005631-091-001/15.024.2019г. и с коет орешение актът билнен частично. Претендира се, че извън всякакво съмнение е добросъвестността на жалбоподателякоето правело наложените превратилни ибезпечителни мерки върху автомобила незаконосъобразни.

Ответникът - директорът на ТД на НАП чрез юрк. василев оспори жалбата пред съда изцяло а в ход по същество иска от съда да постанови отхвърлянето й.по подробно изложените съборажения в решението на директора . Претендира присъждането на

юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Видно от представено на л. 10 от делото удостоверение за извършено връчване по електронен път, решението е връчено на дата 20.09.2019г., а жалбата до съда е заведена на дата 27.09.2019г., с оглед на което жалбата е подадена в срока за оспорване.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, срещу акт, подлежащ на оспорване и пред компетентния да разгледа оспорването съд и от адресата на оспорения акт.

По съществуването на оспорването:

[фирма] е подало на 12.08.2019г. искане до публичния изпълнител при ТД на НАП за отмяна на наложения заповар на моторно превозно средство - лек автомобил марка А., модел АУДИ С 8. рег. [рег.номер на МПС] . рама № WAUD2AFD3DN01186, на основание Решение № 1126/27.06.2019 г. на директора на Дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика при Централно управление - С. на Националната агенция за приходите, с което е постановена отмяна на Ревизионен акт № Р-22221018005631-091-001/15.04.2019 г., издаден за установени задължения на друго лице - Л. Експрес 06 Е. с ЕИК[ЕИК].

Публичният изпълнител е приел, че във връзка с възложената друга ревизия на последното дружество и изрично искане на ревизиращите органи, са наложени предварителни обезпечителни мерки с - в това число и заповар върху същия автомобил с Постановление № С180022-023-0003933/06.11.2018г., като съгласно постъпил отговор от отдел пътна полиция заповарът бил наложен на 09.11.2018г., когато собственик на автомобила все още е ревизираното лице Л. Експрес 06 Е. с ЕИК[ЕИК]. Позовал се е на чл.197, ал.5 ОПК относно правата на третото лице върху заповарана вещ, които следва да се установяват към момента на налагане на заповара. Също органът се е позовал на правното действие на наложения заповар по чл. 451, 452 и 453 вр. чл.206, ал.1 ДОПК. Също е заключил, че ревизираното лице Л. Експрес 06 Е. не е предоставило равностойно обезпечение и не е погасило публичните си задължения.

Този отказ е обжалван по административен ред, с жалба от дата 05.09.2019г., разгледан с оспореното по делото решение - Решение № ПИ-370/17.09.-2019г. на директора на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу Отказ за отмяна на обезпечителни мерки с № С190022-012-0000064/29.08.2019г., издаден от И. М., публичен изпълнител при ТД на НАП - С., наложени с Постановление № С180022-023-0003933/06.11.2018г и с Постановление №С190022-139-0000187/29.01.2019г.

В мотивите на решението е прието от фактическа страна ,че още на 07.01.2019г. от страна на [фирма] е постъпила молба за отмяна на постановлението от 06.11.2018г. на основание, че автомобилът, върху който е наложен заповар с постановлението, е придобит от дружеството преди налагането на обезпечителните мерки с

постановлението, като се е позовал на Договор за покупко-продажба от 09.11.2018г, за което е предоставен и предварителен договор от 24.08.2019г., фактура от същата дата договор от 09.11.2018г.и фактура от последната дата.

Във връзка с приключването на ревизионното производство и издаването на Ревизионен акт № Р-22221018005631-091-001/15.04.2019 г. за установени задължения на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. общо в размер на 654 644,75лв. за главници и 30 963,45 лв. за лихви, е продължено на основание чл.121, ал.6 действието на предварителните обезпечителни мерки от 09.11.2018г. с Постановление № С190022-139-0000187/29.01.2019г. На 28.01.2019г. била подадена жалба от [фирма] срещу мълчалив отказ на публичния изпълнител по искането за отмяна на запора върху автомобила, отменен с определение на съда № 1855/06.03.201г. по адм.д.1263/2019 на АССГ., като жалбата до съда е оставена без разглеждане, и жалбата е изпратена за произнасяне от директора на ТД на НП С.. С решение № ПИ -158/22.04.2019г. директорът на ТД на нАП е отменил мълчаливия отказ за произнасяне по молбата и преписката е върната на публичния изпълнител.

Процесният отказ е втори, постановен по искане, предявено от [фирма] с искане от 12.08.2019г., както се сочи в самото искане, предявено на основание новонастъпило обстоятелство, сочещо на отпаднала необходимост от обезпечението – запора на автомобила.

По съществуващото на оспорването в мотивите на оспореното по делото решение е прието, че действително с Постановление № С180022-023-0003933/06.11.2018г.е наложен запор върху въпросния лек автомобил марка А., модел АУДИ С 8. рег. [рег.номер на МПС] , но по въпроса, дали към тази дата [фирма] е собственик органът се е позовал на чл.144, ал.1,и ал.2 ЗДВП относно изискванията за прехвърлянето на правото на собственост върху лек автомобил, и е прието, че запорът по постановлението, съгласно постъпил отговор от СДВР - КАТ - по връченото запорно съобщение на 08.11.2018г., е наложен на дата 09.11.2019г. на която дата собственик все още е ревизираното дружество [фирма].

Също е изложено, че при постановяването на решението на директора на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, за извода, че запорът по постановлението от 29.01.2019г. е наложен след като е прехвърлено правото на собственост, не е взет при съобразяване и постановлението от 06.11.2018г., което не е посочено в мотивите на решението.

Видно от мотивите на Решение № 1126/27.06.2019г. на директора на ДОДОП, както и от мотивите на решението на ответника, не е спорно, че за прехвърляне на правото на собственост върху въпросния автомобил на 09.11.2018г. е подписан изискващият се от закона договор с нотариална заверка на подписите, като преди това - на 24.08.2018г. въз основа на предварителен договор и издадена фактура за частично плащане на стойността - 96 хиляди лева, е извършено и предаването на владението на автомобила от продавача на дружеството-жалбоподател. На датата на окончателния договор е издадена фактура за останалата част от цената- до 104 х. лв., а при оглед в обект на жалбоподателя, извършен на 15.02.2019г., ревизиращите установили, че въпросният автомобил марка Ауди е наличен и се намирал в стопанисвано дворно стопанство в К.. Установено е, че за този автомобил е бил наложен запор за задължения на предишен собственик [фирма], но на основание данни, че автомобилът е деклариран като придобит от чешко дружество, напуснал страната, и влязъл отново при закупуването му от ревизираното лице Л. Експрес" Е. през юми ни

2018г., извършени плащания по банков път между ревизираното лице и чешкото дружество, както и, че няма данни за знание от страна на [фирма] за знание, че автомобилът е заповоран за задължения на съвсем друго лице [фирма] още през 2016г., е прието, че доставката е действително извършена и е признато правото на приспадане на данъчен кредит за законосъобразно упражнено от Л. 06 Е. и РА е отменен в тази част. Следва да се има предвид, че с Решение № 1126/27.06.2019г. на директора на Дирекция "Обжалване е данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на НАП - С., е разгледана жалба срещу Ревизионен акт № Р-22221018005631-091-001/15.04.2019г., който е различен от ревизионния акт, във връзка с който са издадени постановленията от 06.11.2018г. и от 29.01.2019г.

В хода на ревизията и при проверката от органите по приходите в дворното стопанство в К., е представено свидетелство за регистрация на автомобила на [фирма]. В тази връзка директорът на Дирекция "ОДОП", във връзка със наложения заповор върху превозното средство за задължения на "С.", собственик от 20.12.2012г. и вписан заповор за същия автомобил и за задължения на същото дружество от 04.11.2016г. е обсъдено, че заповорното съобщение, след изпращането му в отдел Пътна полиция по месторегистрация на автомобила, се отразява в регистър, който не е публичен. От момента на получаването на заповорните съобщения в КАТ не била възможна промяната в регистрацията на превозното средство до вдигането на заповора. Видно от представеното по делото заповорно съобщение на л. 25 от делото, същото действително е получено от Столична дирекция на вътрешните работи на дата 08.11.2018г. и заведено с входящ номер 433200-100466, както е прието в оспореното по делото решение. Върнат е отговор от Отдел Пътна полиция"

Съгласно чл.201, ал.3 ДОПК, "В случаите, когато заповорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения заповор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на заповора."

Съгласно чл.206, ал.1, първо изречение от ДОПК: Доколкото в този кодекс не е предвидено друго, заповорът и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс. Според второто изречение на разпоредбата: Органът, наложил обезпечението, може да предяви срещу третото задължено лице иск за сумите или вещите, които то отказва да предаде доброволно."

От своя страна, съгласно чл.452, ал.1 ГПК: "Извършените от длъжника разпореджания със заповораната вещь или вземане след заповора са недействителни спрямо вискателя и присъединилите се кредитори, освен ако третото лице - приобретател, може да се позове на чл. 78 от Закона за собствеността. Доколкото се изисква формален акт - договор с нотариална заверка на подписите за покупко-продажбата на МПС, придобиването по последната разпоредба на право на собственост върху МПС е неприложимо.

В казуса по делото не се претендира, че длъжникът и втори вписан в регистрите собственик на въпросния автомобил - [фирма], е знаел за наложения заповор върху този автомобил с постановлението от 06.11.2018г. за обезпечаване на негови задължения в процес на установяване.

Независимо от вещноправното действие на договора за продажба на МПС при спазване на предвидената в закона форма по чл.144, ал.1 ЗДВП, извършеното прехвърляне на може да бъде противопоставено на публичния вискател и съответно

вписана промяна на собственика на автомобила в регистъра на Отдел Пътна полиция - СДВР, на основание чл.201, ал.3 ДОПК, тъй като запорът е бил наложен преди това - на 08.11.2018г. На тази дата запорното съобщение е получено от органите на СДВР, част от МВР и изпълнено изискването по чл.201, ал.3 ДОПК, цитирано по-горе.

Именно на основание чл.201, ал.3 вр. чл.200 ДОПК от страна на органите по приходите се претендира, че извършените действия на разпореждане от [фирма], с вещта, са непротивопоставили на публичния изпълнител.

Следователно, не е налице основание за отмяна на наложените върху автомобила обезпечения за задълженията конкретно на [фирма] с постановлението от 06.11.2018г., с продължено действие с постановлението от 29.01.2019г. Това е така, предвид обстоятелството, че дори и датата на наложения втори запор върху лекия автомобил за задълженията конкретно на [фирма] е преди датата на придобиване на правото на собственост върху същия от дружеството жалбоподател.

Отказът на публичния изпълнител е издаден по искане на дружеството-жалбоподател, обективизирано в молба от 12.08.2019г., с която е направено искане да бъде отменен наложения запор на основание отпаднало не само законово изискване за това, но и обезпечителна необходимост като се позовава на решението на директора на ДОДОП № 1126/27.06.2019г., което както се посочи, касае различен ревизионен акт от този, за който с е наложено фактически обезпечение върху автомобила.

Жалбоподателят като трето лице в отношенията между данъчната администрация и ревизираното лице, може да претендира само вещни права върху запорираната вещ, придобити преди датата на налагането на обезпечението. Направените от него искания с молбата от 12.08.2019г. са недопустими, тъй като на основание чл. 208., ал.1 ДОПК искане за отмяна на наложени обезпечителни мерки има право да инициира само длъжника, освен служебно публичния изпълнител. Лицето, което претендира вещни права върху запорираната вещ, има право да обжалва постановлението, с което е наложено обезпечението.

Третото лице, каквото в случая е жалбоподателя, има правото на единствено да обжалва постановлението, с което е наложено обезпечението. Така правилно публичният изпълнител се е позовал в мотивите на отказа си на чл.197, ал.5 ДОПК, съгласно която разпоредба: "Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната."

Видно също така, в мотивите на молбата от страна на жалбоподателя, подадена на 12.08.2019г. е посочено, че до този момент има

отказ за премахване на наложения запор, като новонастъпило обстоятелство посочва решението на директора на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика. Предвид правата на третото лице по чл.197, ал.5 ДОПК, които могат да бъдат предявени единствено в производство по искане за отмяна на постановлението, с което е наложено обезпечението, на основание, че третото лице е собственик, искане от трето лице на друго основание не следва да бъде разглеждано.

На основание всичко изложено, правилно с оспореното решение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отмени наложеното обезпечение, е оставена без уважение с оспореното по делото решение на директора на ТД на НАП - С., Съдът

следва с решението си да отхвърли жалбата Предвид своевременно направено искане за присъждане на разноски то страна на ответника чрез юрк. В., същото следва да бъде разгледано. на ответника следва да се присъдят разноски на основание чл.161 ДОПК, приложим субсидиарно вр. чл.144, ал.2 от същия кодекс. Доколкото се касае за обезпечително производство, то приложими на основание чл.161, ал.1 ДОПК са предвидените възнаграждения по Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите, и конкретно чл. 10, т.5 - за оспорване на действията на изпълнителя, се следва минимално възнаграждение в размер на 300 лв., когато жалбата се разглежда в открито заседание.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], против Решение № ПИ-370/17.09-.2019г. на директора на ТД на НАП- С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], да заплати в Полза на Национална агенция по приходите чрез директора на ТД на НАП- С., сумата от 300(триста) лева за разноски.

Решението е окончателно и неподлежи на обжалване.

Съдия: .